

■ Kevin Coyne in De Oosterpoort in Groningen,

Foto: Wladimir van der Burgh

Kevin Coyne: zelfs een vleugje anti-Amerikanisme

An Johnny Rotten, Joe Strummer en Brendan Croker werd door Kevin Coyne gisteren een nummer opgedragen. Want: 'Brendan was in zijn tijd ook een punk'. Singer/songwriter Croker speelde eerder op de avond een akoestische set, waarin de songs minder glad klonken dan met zijn begeleidingsband The 5 O' Clock Shadows het geval is. Een vakkundige en ongecompliceerde entertainer, maar een punk?

De kleine, grijze, buikige en sarcastische Coyne (1944) zelf heeft wél die non-conformistische, woedende levenshouding die hem in de jaren '70 tot een punk-avant-la-lettre maakte. Die mentaliteit maakte dat niet al-

Gebeurtenis: dubbelconcert van Brendan Croker en Kevin Coyne & The Paradise Band. **Gehoord:** 17 februari in De Oosterpoort, Groningen. **Publiek:** 230.

leen Johnny Rotten Coyne met respect bejegende. Ondanks de bewondering van muzikanten, journalisten en het progressieve poppubliek werd Coyne nooit de ster die velen in hem zagen. De Brit werd zelfs vergeten; hij worstelde in de jaren '80 met een alcoholverslaving, dook onder in Duitsland en richtte zich op de beeldende kunst. Het bloed kroop echter waar het niet gaan kan: Coyne is gewoon platen blijven maken (recentelijk de cd 'Wild Tiger Love') en geeft concerten met een Duitse band.

Die optredens zijn eigenlijk

best goed. De muzikanten spelen, hoewel op een beschaafde conservatorium manier, uitstekend en Coyne toont zich een ras-entertainer. Gisteravond sneerde en schmierde hij er in De Oosterpoort als waren het oude tijden lustig op los. Zelfs sidderde er halverwege het concert een vleugje ouderwets anti-Amerikanisme door de zaal.

Coyne's betrokkenheid is dus ongebroken, evenals z'n rauwe stem. Met dat machtige instrument voelt de zanger zich even goed thuis in een modale rocker als 'Tear me up' als in het mooie liedje 'House on the Hill', het nummer dat hij ooit schreef naar aanleiding van zijn werk in een psychiatrische inrichting. De Brit herinnert aan de Franse chansonnier-dichter Leo Ferré, zowel door z'n vermoeide, getekende uiterlijk, als door de kracht van zijn expressieve mogelijkheden (de gekte van 'Marjorie Razor Blade').

Coyne's probleem is echter dat hij toch te zeer met een specifiek tijdperk is verbonden. Zijn muzikale aanpak is eclectisch, maar niet verrassend of extreem meer, zijn teksten zijn geëngageerd maar we weten inmiddels dat de werkelijkheid ingewikkelder is, hij scheldt nog op Thatcher, waar hij Major bedoelt. Kevin Coyne voert net als André van der Louw een achterhoedegevecht, met dit verschil dat hij het doet met waardigheid en oprechtheid. Sympathiek, maar je krijgt er geen kippevel van. **WIJERD DUK**